

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. L. T., nar. X,
naposledy znýmým pobytem: X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě ze dne 14.12.2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 30.11.2022 č.j. CPR-25464-3/ČJ-2022-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), č.j. KRPK-52494-80/ČJ-2020-190022 ze dne 21. 06. 2022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán I. stupně i žalovaný v projednávané věci neodstranily všechny pochybnosti, které stran skutkového stavu měly a bez náležitého podkladu přiklonily ke skutečnostem svědčícím v neprospěch žalobce. Správní orgány nezkoumaly dostatečně intenzitu, povahu a pevnost rodinných vazeb žalobce na území, v důsledku čehož ani nemohly kvalifikovaně posoudit intenzitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce, který doložil dokumenty prokazující jeho rodinné a společenské vazby na území České republiky. Jednalo se o sérii fotografií z rodinných oslav a oslav s přáteli, a dále čestná prohlášení tety žalobce, paní L. K. Y., nar. X, která pobývá v České republice na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu, a čestné prohlášení pana T. X. H., nar. X, který je nejlepším přítelem žalobce. K tvrzení správního orgánu, že mu žalobce neposkytl bližší informace k posouzení přiměřenosti, žalobce uvedl, že se jedná o řízení o uložení povinnosti z moci úřední, které je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní orgán I. stupně ani žalovaný blíže nezkoumaly intenzitu, pevnost a povahu žalobcem deklarovaných rodinných vazeb a spokojily se pouze s domněnkou, že se nejedná o nejbližší příbuzenstvo a neprovedly ani výsledky tety žalobce. Oba správní orgány zcela pomíjí fakt, že žalobce žije na území České republiky již 14 let a za tuto dobu si k České republice logicky silné vazby vytvořil a k zemi původu naopak plynutím času vazby významně zeslábly. Obtížně si lze podle žalobce představit konstelaci, ve které by žalobci, který na území České republiky pobývá již řadu let, má zde i své příbuzné a přátele, bylo uloženo s přihlédnutím ke všem okolnostem jeho případu správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, a to toliko na základě jeho 6 dní trvajícího neoprávněného pobytu na území, navíc v době probíhající pandemie Covid-19. Žalovaný odůvodňoval přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života zejména skutečností, že má žalobce na území České republiky pouze „vzdálenější“ příbuzné, v České republice v posledních letech pobýval zejména na základě vedených pobytových řízení a domněnce, že jeho reintegrace v zemi původu je vzhledem k délce pobytu v ČR, věku a zdravotnímu stavu žalobce možná. Správní orgány tak podle žalobce vůbec nepřihlédly k okolnostem zmírňujícím protiprávní jednání žalobce, tedy skutečnosti, že svůj pobytový status na území vždy aktivně řešil, jeho neoprávněný pobyt na území trval 6 dní, nadto v době stále neuklidněné pandemické situace a v momentě kdy bylo zřejmé, že se tato nevyřeší, nahlásil svůj neoprávněný pobyt na území správnímu orgánu I. stupně sám.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Ze správního spisu vyplynulo, že 22. 7. 2020 se žalobce podle úředního záznamu Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje dostavil na odbor cizinecké policie a bylo zjištěno, že nemá žádné pobytové vízum. Dále je zde rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 3. 2015, jímž byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Následně tentýž orgán dne 11. 12. 2015 zastavil správní řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 23. 3. 2016 nově posoudila důvody neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu a dospěla k závěru, že je dán důvod pro neudělení tohoto druhu víza. Dne 10. 4. 2018 odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu z toho důvodu, že se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku. V následujících soudních řízeních nedošlo ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Dne 4. 9. 2020 žalobce před správním orgánem vypověděl, že přijel do České republiky 20. 10. 2008 za účelem podnikání, dostal povolení

k dlouhodobému pobytu. Ovšem v roce 2011 byl odsouzen za trestný čin, a když byl ve vězení, tak mu byl v roce 2013 dlouhodobý pobyt zrušen. Poté v roce 2017 požádal o povolení k přechodnému pobytu. Nejvyšší správní soud toto zamítl rozsudkem, který nabyl právní moci dne 27. 3. 2020. Když bylo ukončeno ochranné opatření Covid 19, tak se žalobce dne 22. 7. 2020 přihlásil na cizinecké policii, že nemá oprávnění k pobytu. Potvrdil, že zde nemá žádné příbuzné, kteří by byli občany Evropské unie, a není rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Uvedl, že jeho rodina žije mimo území České republiky a nemá zde jiné vazby. V minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany, nebyla mu udělena. V případě návratu domů se neobává žádného nebezpečí. Má dobrý zdravotní stav. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR vydal závazné stanovisko o tom, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Dne 28. 7. 2021 se žalobce znovu dostavil ke správnímu orgánu, ale odmítl odpovídat na jakékoliv otázky. Na výzvu správního orgánu zaslal prohlášení své tety a svého přítele a fotografie z oslavy narozenin neteře v roce 2016 a ze setkání s přáteli. T. X. H. potvrdil ve svém čestném prohlášení, že žalobce zná. A L. K. Y. uvedla, že žalobce je její synovec.

5. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že žalobce potvrdil svůj zdravotní stav jako dobrý, že nemá zde žádné vazby ekonomické, sociální ani rodinné, a nelze ho tudíž považovat za cizince, který je v ČR integrován společensky a kulturně, a kterému by rozhodnutí o správním vyhoštění mohlo způsobit nepřiměřený zásah do soukromého života. Zejména tomu je tak proto, že nemá rodinné příslušníky, kteří by měli v ČR povolený trvalý pobyt. Má zde pouze tetu, která má v ČR povolení k dlouhodobému pobytu do 17. 9. 2022. Jeho rodina žije mimo ČR, nemá zde žádné jiné vazby a následky správního vyhoštění nezpůsobí narušení rodinných vztahů. I když je v ČR od roku 2008, není schopen komunikovat česky. Dále neposkytl žádné bližší informace ani podklady, z nichž by bylo možné soudit, že by rozhodnutí o vyhoštění mohlo být nepřiměřeným zásahem do jeho života. Uložení správního vyhoštění je preventivním opatřením na úseku vstupu a pobytu cizinců, které vyjadřuje zájem státu, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Při naplnění skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost naříditi cizinci, aby opustil území, a zakázat mu pobyt na určitou dobu do budoucna. Žalobce je svéprávná a dospělá osoba, netvrdí, že by nebyl schopen o sebe postarat. Do protokolu se žalobce odmítl vyjádřit. Na výzvu správního orgánu k poskytnutí informací a doložení podkladů nutných k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění zaslal žalobce vyjádření tety, která zde nemá trvalý pobyt, pouze dlouhodobý, a která uvedla pouze, že je jeho teta. Žalobce doložil čtyři fotografie ze tří oslav od roku 2009 do roku 2018 a vyjádření přítele, který uvedl pouze, že žalobce zná. Správní orgán zdůraznil, že po celou dobu pobytu se žalobce nenaucil česky. V průběhu správního řízení měl možnost, prostor a dostatek času uplatňovat svá práva a vyjádřit své stanovisko, označit důkazy. Při rozhodování o době, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vychází správní orgán zejména z délky neoprávněného pobytu a závažnosti protiprávního jednání a ze skutečnosti, že popsání jednání lze charakterizovat jako nepřípustné a neoprávněné zasahování do výkonu státní správy na úseku pobytu cizinců. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce neučinil žádná relevantní opatření směřující k legalizaci pobytu na území, respektive pro vycestování z území.
6. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobci skončilo bytově oprávnění výjezdním příkazem s platností do 28. 3. 2020. Dne 12. 3. 2020 byl vyhlášen nouzový stav s ohledem na epidemiologickou situaci v ČR. V době nouzového stavu nebyla proti neoprávněně pobývajícím cizincům přijímána opatření ani sankce. Jelikož

cizinec po ukončení nouzového stavu dne 16. 7. 2020 nevystoupal, pobýval od 17. 7. 2020 v ČR bez platného oprávnění k pobytu, tedy po dobu šesti dnů, než se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Vzhledem k délce protiprávního jednání šesti dnů byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců. Žalovaný má za prokázané, že situaci, ve které se žalobce ocitl, si způsobil v každém směru pouze on sám. Měl časový prostor dostatečný k uspořádání svých záležitostí a k vycestování z ČR, což neučinil, a v důsledku toho se zde nacházel po ukončení nouzového stavu bez platného oprávnění k pobytu. Přicestoval v roce 2008 a pobýval v ČR na základě dlouhodobého pobytu, který platil do 25. 9. 2013. Následně požádal o prodloužení platnosti povolení, ale žádost byla zamítnuta z toho důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu, a to rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 34 T 14/2012 – 526, a to z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu a nedovoleného nakládání s omamnými, psychotropními látkami a s jedy, k trestu odnětí svobody na 3 roky. V roce 2014 byl propuštěn na svobodu a následně požádal o dlouhodobé vízum za účelem strpení. Dne 8. 12. 2015 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 6. 2017 požádal žalobce o přechodný pobyt. Žalovaný zkonstatoval, že ačkoliv žalobce pobývá v ČR od roku 2008, dopustil se během pobytu závažné trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, a na základě toho mu nebyla prodloužena platnost dlouhodobého pobytu. Podstatnou část pobytu pak pobýval na území v souvislosti se správními řízeními, které měly vést k legalizaci jeho pobytu, ale v závěru nebyly pro cizince úspěšné. V současné době cizinec nemá bez toho, aniž by vycestoval, možnost legalizovat zákonným způsobem pobyt v ČR. K legalizaci v ČR je tedy nucen cizinec vycestovat z území ČR, neboť žádost o udělení povolení k pobytu lze podat pouze prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v zahraničí. Žalobce je ve věku 43 let, kdy má možnost integrace do společnosti jiné země či zpětné reintegrace do společnosti v zemi původu. Je to stále ještě vysoce pravděpodobné. Je zřejmé, že žalobce nemá ani žádné zdravotní obtíže, neboť uvedl, že se cítí zdravý. Jeho rodina žije mimo území ČR. V informačních systémech Policie ČR je evidován z roku 2017 rozvod žalobce a kromě příbuzných – tety, sestřenice a neteře, žalobce nezmínil jinou soukromou vazbu, kterou by bylo možné zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k charakteru této vazby, kdy se jedná o vzdálenější příbuzenstvo, podle žalovaného nejde o takové rodinné vazby, jejichž zpřetrháním by došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce. Pokud by uvedené osoby chtěly po stanovenou dobu žít s cizincem, mají k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít všichni povolený pobyt, což nemusí být výhradně v ČR. K tvrzení žalobce, že si v ČR vytvořil pevné ekonomické zázemí a dosáhl svých pracovních kontaktů, žalovaný poukázal na to, že žalobce nedisponuje platným oprávněním k pobytu a zanikla mu tak legální možnost pracovního uplatnění a získání finančních prostředků. Z výpovědi žalobce a z podkladů pro rozhodnutí podle žalovaného vyplynulo, že žalobce nemá v ČR žádné kulturní nebo společenské vazby. Ohledně možnosti reintegrace do země původu, podle žalovaného žalobce v ČR nedosáhl takového stupně integrace, který by vyloučil jeho vycestování. Pokud se cizinec dokázal po příjezdu v ČR zorientovat v cizím prostředí s cizím jazykem a kulturou, lze důvodně předpokládat, že by tomu tak bylo také v případě zpětné reintegrace do země původu. K námitce, že nebylo přihlédnuto ke všem skutečnostem ve prospěch cizince, žalovaný uvedl, že dokazování je nutno považovat za dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, která cizinec předestřel. Ačkoliv je řízení o vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po správním orgánu, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy ve

prospěch cizince. Je zejména na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, případně o tom nabídl důkazy. Cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Avšak ani v odvolání podle žalovaného cizinec neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící v jeho prospěch, které by měly být znovu posouzeny.

7. Žalobu soud neshledal důvodnou.
8. Žalobce v žalobě tvrdil, že se správní orgány z úřední povinnosti dostatečně nezabývaly pevností vazeb žalobce na jeho příbuzné a přátele v České republice. Konkrétně žalobce poukazoval na svého přítele a tetu, a předkládal jejich čestná prohlášení a fotografiemi z oslav s nimi. V této souvislosti měl žalobce za to, že nebylo dodrženo ustanovení § 50 odst. 3 s.ř., podle něhož má správní orgán povinnost zjistit rozhodné okolnosti svědčící také ve prospěch žalobce, a to i bez návrhu.
9. K tomu soud uvádí, že správní orgány dostaly zákonné povinnosti stanovené v § 50 odst. 3 s.ř. Žalobcem zmíněné osobní vazby jsou na osoby, které nejsou státními občany České republiky, ale rovněž se jedná o cizince ze stejné země původu, jako je žalobce, tudíž správní orgán správně uvedl, že své vztahy mohou dále posilovat i mimo území České republiky. Rovněž je podstatné, že se jedná o vzdálenější příbuzenstvo. Tetu pouze v prohlášení uvedla, že žalobce je její synovec, nic o zásadních osobních vazbách. Stejně tak žalobcův přítel napsal do prohlášení jen, že žalobce zná, z čehož nijak nevyplývá vyšší intenzita rodinných a soukromých vztahů k žalobci. Proto ani správní orgány nepochybily, když tyto osoby ze své iniciativy nevyslýchaly, když z jejich nebyly žádné indicie k tomu, že by žalobci kvůli nim hrozil v souvislosti s vyhoštěním nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
10. Nelze správnímu orgánu přičítat skutečnost, že žalobce výslovně odmítl osobně vypovídat o svých vazbách a na všechny otázky po zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Právě tímto způsobem měl žalobce příležitost pohovořit o svých vztazích v České republice. Okolnost, že tak odmítl učinit, jde proto pouze k jeho tíži. Správní orgány tak správně vycházely pouze ze žalobcem zaslaných písemných podkladů.
11. Dále žalobce má za to, že jeho vazby k zemi původu byly zjišťovány velice povrchně a neurčitě, když bylo uvedeno v rozhodnutí, že cizinec nedosáhl takového stupně integrace, který by mohl vyloučit jeho vycestování. Soud se ztotožnil se žalovaným v závěru, že pokud se žalobce dokázal v ČR zorientovat v cizím prostředí s cizí kulturou a cizím jazykem, který se ani nenaučil, nelze důvodně předpokládat, že by tomu také nebylo v případě zpětné integrace do země původu. Přestože lze žalobci přisvědčit v tom, že v zemi původu plynutím času za čtrnáct let jeho vazby významně zesláblly, žalobce sám nepopírá, že nadále jisté vazby má v zemi původu, minimálně jazykové a kulturní. Tudíž odůvodnění správního orgánu považuje soud za dostačující ohledně možnosti reintegrace.
12. Žalobce v žalobě rovněž nesouhlasil se závěrem, že uložení správního vyhoštění bylo v jeho případě nezbytným opatřením. Žalobce v žalobě poukázal na výše označený rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 6. 1988, který dle názoru soudu nelze vztáhnout na projednávanou věc, neboť se jednalo o cizince, který měl v Nizozemí nezletilou dceru, a z toho důvodu bylo nezbytné zachování společného rodinného života. V dané věci bylo prokázáno, že žalobce nemá v České republice takové blízké rodinné vztahy.

13. Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění, proč je nezbytné, aby převážil zájem státu nad zájmem cizince. Soud má za to, že toto bylo dostatečně odůvodněno právě tím, že žalobce zde pobýval nelegálně a zájmem státu je, aby se na jeho území pohybovali pouze cizinci s povoleným pobytem. Zároveň bylo zřejmé, že ačkoliv doba nelegálního pobytu byla jen několik dnů a žalobce se sám na cizinecké policii přihlásil, již několik let neúspěšně prostřednictvím správních a soudních řízení usiloval o získání různých druhů pobytu. Je proto nepochybné, že musí pořádat o nové pobytové oprávnění dále jediné v zemi původu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zdůraznil zájem státu na tom, aby na jeho území byli pouze cizinci, kteří zde mají povolený pobyt.
14. Soud, stejně jako správní orgány, považuje za přiměřenou délku správního vyhoštění na šest měsíců, neboť je při dolní hranici možného zákonného rozpětí ukládání správního vyhoštění, což zohledňuje zejména skutečnost, že neoprávněný pobyt trval šest dní. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce dlouhá léta neúspěšně se pokoušel legalizovat pobyt prostřednictvím institutů, které český právní řád nabízel. Poté, co mu skončila platnost oprávnění k pobytu, nevystoval v souladu s výjezdním příkazem, přestože tak učinit měl a mohl. Uložení správního vyhoštění, byť v minimální délce, proto dle názoru soudu bylo zcela na místě.
15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. února 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně